

Δώστε αίμα, δώστε ζωή

του Αλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου,
Όμ. Καθηγητού τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Παν. Ἀθηνῶν

Σχόλιο, με ἀφορμὴ τὴν ἀνάδειξη ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ 2012, ὡς ἔτους Ἐθνικῆς Αἰμοδοσίας

«Προτιμῶ μιὰ στάλα αἷμα ἀπὸ ἓνα ποτήρι μελάνι». Ο σεφερικός αὐτὸς στίχος ἐκφράζει ἐπίκαιρα τὴν προσδοκία τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ποὺ βαρέθηκε πιά τὰ λόγια προσδοκῶντας λίγη ζωὴ. Τὸ αἷμα ἄλλωστε θεωρεῖται καὶ εἶναι φορέας καὶ σύμβολο ζωῆς. Μιὰ προσφορὰ ζωῆς βαθαίνει τὴν βιωματικὴ ἐμπειρία καὶ πλαταίνει τοὺς δεσμοὺς αἵματος καὶ ζωῆς.

Σὲ ἐποχὴ ὅπως ἡ σημερινή, κατὰ τὴν ὁποία χίλιοι δύο κίνδυνοι ἀπειλοῦν τὴν ζωὴ, εἶναι πολὺ σημαντικό, μὲ τὴν προσφορὰ αἵματος νὰ μπορεῖς νὰ διακονεῖς τὴ ζωὴ. Γνωρίζεις ὅτι δίνεις κάτι ἀπὸ τὸν ἴδιο σου τὸν ἑαυτὸ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἀντικατασταθεῖ μὲ τίποτε. Ἡ δίνεις αἷμα ἐφόσον μπορεῖς ἢ δὲν δίνεις. Δὲν χωροῦν συμβιβασμοί, γιατί τότε θὰ προκύψουν...! ἀσυμβατότητες, οἱ ὁποῖες μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπιζήμιες καὶ θανατηφόρες!

Παράλληλα μὲ τὴν αἴσθηση ὅτι συμβάλλεις στὴν σωτηρία τῆς ζωῆς κάποιων ἀνθρώπων, αἰσθάνεσαι ὅτι μὲ τὸν θεσμό τῆς αἰμοδοσίας σου παρέχεται ἡ δυνατότητα μιᾶς νέας ἀδελφοποιΐας.

Ἐθιμο διαδεδομένο σὲ πολλοὺς λαοὺς, ἡ «ἀδελφοποιΐα» μαρτυρεῖται ἀπὸ παλιὰ χρόνια. Ἡ κατοχύρωση τοῦ θεσμοῦ γινόταν μὲ θρησκευτικὲς ἢ συμβολικὲς ἐνέργειες. Βασικὴ ἐνέργεια γιὰ τὴν ἐπικύρωση καὶ τὴν ἐξασφάλιση ἦταν μίμηση τῆς φύσεως, μὲ τὴν μετάγχιση αἵματος ἀπὸ τὸν ἓναν στὸν ἄλλο ὥστε νὰ γίνουν κάπως «ὄμαιμοι» ἀδελφοί. Ἡ ἐπιλογή βέβαια τῶν «ἀδελφῶν» ἦταν προσωπικὴ.

Ἡ αἰμοληψία καὶ ἡ μετάγχιση τοῦ αἵματος δημιουργοῦν σήμερα νέους δεσμοὺς αἵματος, τὶς περισσότερες φορὲς ἀνώνυμους, καθότι, δὲν γνωρίζουμε, κατὰ παραλλαγή τοῦ κυριακοῦ λογίου (Ματθαίου 6, 3) ποῖο ἀριστερὸ χέρι παίρνει τὸ αἷμα τοῦ δεξιοῦ μας, ἂν εἶναι «ἀριστερός» ὁ αἰμοδότης ἢ «δεξιός» ὁ αἰμολήπτης, ἄνδρας ἢ γυναίκα, ἐλεύθερος ἢ δέσμιος, πιστὸς ἢ ἄπιστος, ὁμόθρησκος ἢ ἄθρησκος, ὀρθόδοξος ἢ αἰρετικός, λαϊκὸς ἢ κληρικός, μαῦρος ἢ λευκός. Καὶ γιὰ τὸ αἷμα μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθεῖ ἡ παύλεια ρήση, ὅτι «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἑλλην...» (Γαλάτας 3, 28. Κολοσσαεῖς 3, 11). Τὸ αἷμα ρέει «ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (πρβλ. Ματθαίου 5, 45), δίνει ζωὴ κι ἐλπίδα, σφυρηλατεῖ μιὰ νέα ἀδελφότητα αἵματος.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει κάθε λόγο νὰ προωθεῖ μιὰ τέτοια ἔμπρακτη καὶ ἀναντικατάστατη ἐκδήλωση ἀγάπης. Γνωρίζει τὴν ἀτίμητη τιμὴ τοῦ αἵματος, ἰδιαίτερα τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Χριστοῦ ποὺ μᾶς ἐξαγόρασε ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ νόμου. Γνωρίζει τὴν ἀσύγκριτη οὐσιαστικὴ καὶ συμβολικὴ ἀξία μιᾶς ἄλλης Τράπεζας αἵματος μὲ αἰμοδότη ὄχι πιά ἄνθρωπο. Ἀπὸ τὴν ἀρχή, λοιπόν, στάθηκε πολὺ κοντὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ σ' αὐτὴ τὴν καινούρια εὐκαιρία σωτηρίας ἀνθρώπων ζωῶν.

Στὴν Ἑλλάδα γίνεται σύντονη προσπάθεια ἀπὸ τὶς Ἱ. Μητροπόλεις καὶ τὶς Ἐνορίες συστηματικῆς καλλιέργειας ὑψηλοῦ φρονήματος ἐτοιμότητος τῶν πιστῶν γιὰ αἰμοδοσία.